

[Finansministeren.]

der ikke noget problem, og jeg synes, man lige så godt kan gøre sig klart, at der foreligger en meget nem måde at komme ud af disse problemer på, nemlig den at man simpelt hen sætter lejeværdien op. Når udvalget nu er nået dertil, at man har sagt: ja men det synspunkt anerkender vi, man må løse dette problem ved at sætte lejeværdien op, så vil jeg have lov til at betragte dette resultat af udvalgsarbejdet som et ganske stort fremskridt, selv om man så kan sige, at de 2 pct. måske er i underkanten i den forstand, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen var inde på det, at statskassen ikke får gavn af den 25 pct.s stigning. Det er rigtigt, idet denne stigning jo ikke kan gøres gældende på de helt nye huse, det ligger i sagens natur; disse huse får jo oven i købet en nedsættelse, idet deres nuværende 3 pct. sættes ned til 2 pct., altså en klar fordel for dem, der lige har bygget eller lige overtaget et parcelhus. Det er naturligvis rigtigt; på den anden side er det en fordel, som kommer de mennesker til gode, som bor dyrt, som lige har bygget og lige har overtaget huset, så nogen stor skade sker der måske ikke derved.

Jeg er i og for sig enig i, at det kan kritiseres, sådan som det ærede medlem hr. Holger Eriksen har gjort det, men jeg vil trods alt mene, at det har været rigtigt — dette være også sagt til det ærede medlem hr. Johan Asmussen — at vi nu benytter 13. almindelige vurdering til at få rensset ud, sådan at vi nu kun har ét vurderingsgrundlag for ansættelsen af lejeværdien. Det er det, der har været et af mine motiver til at gå denne vej i stedet for at følge det forslag; som det ærede medlem hr. Johan Asmussen har fremsat, og som i og for sig er fornuftigt, hvis man kun vil klare et midlertidigt problem; hvis man forestiller sig, at man senere kan løse problemet på en betydelig bedre måde, så ville jeg i og for sig godt kunne gå ind for det ærede medlem hr. Johan Asmussens tankegang, men det er ikke tilfældet, Jeg tror ikke på, at der ligger en anden og bedre løsning forude, som vi kan stile henimod.

Må jeg i øvrigt i den forbindelse sige til det ærede medlem hr. Johan Asmussen, som taler om gennemsnit: ja, men det, som det ærede medlem vil have, er jo da også et

gennemsnit; det ville bare blive de forrige års gennemsnit, de forrige vurderingers gennemsnit. Der er da ingen, der kan sige, at 1960-vurderingen eller 1956-vurderingen og de procenter, man anvendte dengang ved ansættelse af lejeværdien for parcelhuse, er bedre, at disse gennemsnit er bedre end det gennemsnit, der foreligger i dag. Det ærede medlem hr. Johan Asmussen fører bare de gennemsnit videre og lægger for hver enkelt 25 pct. på det tal, man havde dengang, og det kan jeg ikke se i sig selv er nogen som helst rationel løsning af dette problem. Det er det ganske vist heller ikke givet ud for at være, det er en midlertidig løsning; men netop når det ærede medlem fremfører dette med gennemsnittet, synes jeg, han skal tænke på, at det også var et gennemsnit sidste gang og forrige gang igen, som så bare skal forhøjes med 25 pct. for de enkelte. Der er jo ingen, der siger, at det var rigtigt sidste gang; det er muligt, at den vurdering, der er foretaget nu, den 13. almindelige vurdering — det har man da en fornemmelse af — er bedre i den forstand, at den har skabt mere lighed.

Det er også muligt, at de store forskelle i stigningerne, som man får rundt omkring i landet, skyldes, at man muligvis denne gang har forsøgt at bringe værdierne bedre i niveau, end man har gjort tidligere, for hvis man tidligere ikke har gjort det tilstrækkelig godt, så får man meget forskellige stigninger denne gang.

Når jeg går ind for den foreliggende løsning, så er det altså, fordi vi nu kun har én vurdering, nu er vi færdige med at skulle ligge og arbejde med disse forskellige vurderinger fra 1960 og 1956 og kan gå videre med én løsning; så kan vi nemlig sætte denne procent op — det er der jo enighed om — efterhånden som huslejen stiger for lejerne, og derved finde en løsning på spørgsmålet. Der er altså en linje i dette; det er ikke noget tilfældigt, noget midlertidigt, der er lavet, men noget, man kan bygge på fremover.

Jeg vil naturligvis også gerne sige lidt om lønmodtagerfradraget. Jeg beklager, at det ærede medlem hr. Niels Westerby har den opfattelse, at der vil gå mange år, inden vi får en skattereform. Det var da en uhyggelig udtalelse at komme med. Der skulle da i hvert fald helst ikke gå mere end et par år,